

Тая змія, тая сила.“
 Отмина го дели Марко,
 Па си викна и провикна:
 „Де си, да си, люта змія,
 Я си излязъ на друмове!“
 Изляла бѣ люта змія,
 Па си вдигна една глава,
 Тà му вѣрза бѣли рѣце;
 Па си вдигна втора глава,
 Тà претегна на конѣ нозе;
 Па си вдигна третя глава,
 Да му піе клето сѣрце.
 Уплаши ся дели Марко,
 Тà ся назади повѣрна.
 Среща иде мало дете
 Мало дете башъ Гроица,
 Со коня си татанъ (?) біе.
 Дели Марко отговаря:
 „Я вѣрни ся, мало дете,
 Не можяхъ да ѣх утрепа,
 Да утрепа люта змія!“
 Отмина го мало дете,
 Па си викна и провикна:

„Де си, да си, люта змія,
 Я си излязъ на друмове!“
 Изляла бѣ люта змія,
 Ка си виде мало дете,
 Па си вдигна една глава,
 Претегна му на конѣ нозе;
 Па си вдигна втора глава,
 Претегна му половина;
 Па си вдигна третя глава,
 Па му вѣрза бѣли рѣце.
 Провикна сѣ мало дете:
 „Я чуй ма, боже, я виждѣ ма,
 Ослаби десна рачица,
 Да извада остра сабя!“
 Па извади остра сабя,
 Тà погуби люта змія,
 Па си узе до три глави,
 Занесе ги на царьови
 На царьови равни дворове.
 И царѣ си имѣ отговаря:
 „Ой та Грую, мало дете,
 Просто тебѣ столнина-та,
 Азъ да стана, ти да седнешъ.“

Димни Марко и Турчинъ Войвода.

Излеголъ є Димни Марко,
 Шедба да ми сѣ прошетатъ
 Сѣ пѣрва любовъ Ангелина
 Низъ тая гора зелена,
 Низъ тая Перинъ планина.
 Тамъ дека сѣ шедба шеташе,
 Тешка го дремка фанала,
 Тешка дремка на очи-те,
 Тешка тѣга на сѣрце-то.
 Тогай веле н' Ангелина:
 „Ангелино, пѣрва любовъ,
 Слушай теби що ке речамъ!

Тешка ме дремка фанала,
 Тешка дремка на очи-те,
 Тешка тѣга на сѣрце-то.
 Да ми викнишъ една песна
 Речовита, гласовита,
 Гласовита вѣ сино небе,
 Речовита по 'сѣ земя,
 Менѣ дремка да помини,
 Тешка тѣга да размини.“
 Она веле и говоре:
 „Варай Марко стопанине!
 Тува песна не сѣ пее,